

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XVII. Per Gratiam fieri nos vnum cum Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XVII.

*Per Gratiam fieri nos unum
cum Deo.*

I. **Q**ui autem adheret Domino, unus spiritus est. 1. Cor. 6. Non satis est, hominem per Gratiam fieri templum Spiritus Sancti; sed insuper fit etiam vnus Spiritus, Quoniam altius aspirare potest animus hominis, quam vt vnus cum Deo spiritus fiat. Multum erat, spiritualem, aut similem Deo spiritum fieri: liberum scilicet à fece ac mole terrena, cui nullus murus obstat, nullum corpus officiat; quique ita rebus istis intersit, vt minime tamen detineatur ab illis; sed libera omnes mente transcendat, digna se gerens. Verùm Gratia non modò similitudinem istam cum Domino facit, sed Vnitatem: quia non ipsamet Gratia solum est participatio, & expressa quaedam forma, siue imago naturæ Dei, qui Spiritus est; sed etiam facit, vt eodem

CONSIDERATIO XVII. 123

dem spiritu vitali viuat anima, quo
 Deus ipsemet. Nam vt in spiritu vitali
 consistit alacritas, vigor & operatio
 membrorum ac sensuum, totaque cor-
 poris animati qualitas; ita, teste S. Cy-
 rillo lib. 14. *Thesauri c. 1. Naturalis que-*
dam virtus, vigor, & (vt ita dicam) quali-
tas Deitatis est Spiritus Sanctus. Qui eti-
 am propterea Virtus Altissimi dicitur,
 & Oleum lætitiæ, Vnguentum Odor-
 que substantiæ Dei; qui toto quasi cor-
 pore Diuinitatis diffusus, & intus illam
 perungit, & exhalans foris omnia re-
 creat sua fragrantia. Eodem planè, non
 alio spiritu viuificatur anima Deo gra-
 ta. Vide autem, quanta sit hæc digna-
 tio. Si quem rex omnium potentissimus
 ita diligeret, vt non regia solùm orna-
 menta, sed & mores, ac sensa regij pe-
 ctoris in eum transfunderet; insuper
 etiam suo spiritu afflans, daret ei non
 alia, quàm suamet regis animâ viuere,
 quantæ id felicitatis & gratiæ foret?
 Quod nullus rex terrenus potest; aut
 etiam vellet, si posset, hoc Regi seculo-
 rum

rum immortalis solemne est: hoc potest, vult, facitque, non cum vno aliquo, sed cum omnibus, quos recipit in gratiam. Suomet Spiritu Sancto eos animat, vt verissimè dicant; *In ipso uiuimus, mouemur, & sumus.* Cessent igitur alia desideria: cesset inanium uocabulorum ambitio. Huc suas cogitationes aduertat cor hominum. Non alibi maior felicitas, non dignitas isti æqualis confertur. Spiritum diuinum consecuti, nihil aliud spirent, quàm Deum. Alexander Macedo suauem suo corpore odorem effundebat, propter sui spiritus vitalis purissimi feruorem, in corpore bene constituto: & carnes animalium, salubribus herbis pastorum, earum odorem & saporem habent. Quid est ergo, quin & nos meliore diuini Spiritus unguento delibuti, saginati medullâ & pinguedine Deitatis, Christi bonus odor simus, & labia nostra sint fauus distillans?

Il. Sicut tu, Pater, in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint, Ioan. 17. Tantum fuit.

CONSIDERATIO XVII. 125

fuit hæc Vnitas iustorum cum Deo, vt
 Christus pro ea singulariter supplica-
 uerit Patri, ante Passionem suam, effica-
 cissimis modis: nec dubium, quin
 impetrauerit. Vt *unum sint*, inquit: non
 quasi plura vnita, sed vnum è pluribus.
 Et quomodo vnum? Sicut Pater in Fi-
 lio, & Filius est in Patre. Sic autem in
 se mutuò sunt Sacrosanctæ Personæ,
 vt altera alteram ornet, eiúsque perfe-
 ctionem compleat: sicut declarant
 Theologi. Atque hoc non solùm ratio-
 ne naturæ, voluntatis, & operationis
 communis; sed etiam personalis pro-
 prietatis sine confusione, & distinctio-
 ne seruata. Nam sic Pater est in Filio,
 vt Lux in suo candore, vt Vultus in spe-
 culo, vt Mens in verbo, & vicissim Fi-
 lius in sinu Patris, vt Verbum in mente,
 vt Imago in suo prototypo, vt Fructus
 & Germen in arbore, vt Facies & Figu-
 ra in substantia Patris. Sic & Spiritus
 Sanctus est in vtroque, vt Amor in
 amante, vt Spiritus in spirante, vt inef-
 fabilis Complexus, Felicitas & Suauitas

tas vtriusque. O adoranda simul, & admiranda, trium Personarum coniunctio! audétne vlla creatura se illi miscere, & aspirare ad illam? Pater in Filio requiescit, vt in Tabernaculo Sapientiæ suæ; Filius est in sinu Patris; Spiritus Sanctus omnia scrutatur, ac penetrat, etiam profunda Dei. Potéstne simile quid absque temeritate cogitari de homine? Potest omnino cogitari, & obtineri simile quid, etsi non æquale. Filius id impetrauit à Patre, vt quod est in Personis diuinis per naturam, iustis eueniat per gratiam. Ac tres quidem Personas in homine Deo grato residere, iam supra vidimus: ipsum autem hominem etiam habitare, & vnum esse in illis, quidam *profectus est Vnitatis*, vt S. Hilarius loquitur *l. 8. de Trin.* & augmentum, omnem prorsus æstimationem excedens. Etenim si homo iustus ita est vnum in Deo Patre & Filio, sicut alter eorum est in altero, sequitur, vt existiment suæ dignitati aliquid ab eo splendoris externi accedere, neque
 sine

sine eo completam vndique suam per-
 fectionem. Ita certè Pater æternus ad
 suam Paternitatem etiam hunc sibi fi-
 lium assumere dignatur; etiam hunc
 suæ Fecunditatis fructum proferre, hoc
 etiam suæ Bonitatis sigillum propone-
 re; hunc etiam Gloriæ suæ radium &
 splendorem ostendere; hanc etiam sui
 Cordis eructationem audiri vult, &
 isto quoque nomine ipse agnosci. Vni-
 genitus autem hunc sibi Parentem nunc
 cupat in Euangelio; & vt sit Primoge-
 nitus Dei, gloriatur hoc fratre: vt per-
 fectus sit liber vitæ, huius nomen con-
 tinet; nec ex ore Dei procedit, nisi cum
 amabili cognitione illius. Denique Spi-
 ritus Sanctus, sic Amor esse vult Patris,
 ac Filij, vt etiam sit hominis iusti; sic
 ambos coniungere, vt & istum subiun-
 gat amplexu; sic apparere vult Digi-
 tus Dei, vt non sit absque hoc annulo,
Jerem. 22. Sic esse Donum Dei, vt non
 careat hac vbertate. Nam per compre-
 hensiuam omnium bonorum, specia-
 lem autem Gratia & iustorum cogni-

tionem, dilectionemque, *Regalis dignitas à Patre, per Unigenitum, ad Spiritum Sanctum permanat.* vt loquitur S. Basilius *l. de Spir. S. c. 18.* Quid ergo nos poterit ab hac vnitate separare? aut quid æquiparabimus tantæ dignitati?

III. *Ego dixi, Dij estis, & filij Excellentes.* *Psal. 81.* Talis est hæc Vnio, vt ipsum sacrosanctum Dei nomen mereatur, quisquis eam adeptus est: quia scilicet nullum aliud nomen ei par inueniebatur. Quidquid enim aliud appellaretur, minus erat; cùm nullius rei, infra Deum, nomen excellentiam istam satis exprimeret, & ne à Deo quidem deriuatum sufficeret. Nam etiam id, quod Diuinum, aut Dei esse dicitur, non continuò intelligitur vnum esse in Deo; cùm possit esse diuisum, & ignobilius. Gratia verò vnum facit, ac proinde ipsum Dei nomen meretur ac titulum: non pari quidem iure, quo tremenda Diuinitas; aliquo tamen, cui aliud nomen par non sit. Quia nullum est in rebus creatis exemplum, quod
strictis.

CONSIDERATIO XVII. 129

strictissimam hanc, amabilissimamque
 unionem adæquet. Ideo Christus ipse
 exemplum ab unitate personarum Di-
 uinarum accepit; nec aliquo nomine
 ad Deum relato est usus, sed absolutè
 datum iustis Dei nomen probauit. *Ioan.*
10. qui licet absolutè Deus non sint,
 sunt tamen aliquid maius, quàm aliud
 quidquam sub Deo. Nam vt S. Cyril-
 lus scribit *l. 11. Thes. c. 26.* non tantùm
 quoad animas vnum Deo sunt, propter
 eundem Spiritum Sanctum, quem ha-
 bent Pater ac Filius, & qui est ipse quo-
 que Deus; sed etiam quoad corpora:
 quæ cum in Eucharistia veram Christi
 carnem, atque ita corporaliter Chri-
 stum, verum Deum, in cibum accipiant,
 vnum efficiuntur cum illo. Quoniam
 ait Apostolus *1. Cor. 10. Vnum cor-
 pus multi sumus, qui de vno pane, & de
 vno calice participamus.* Vnde Christus
 ait *Ioan. 17. Claritatem, quam tu dedisti
 mihi, dedi eis, vt sint vnum, sicut & nos
 vnum sumus.* Claritas ea, Diuinitas est,
 quam unitam carni suæ in Eucharistia

130 DE PRÆST. GRAT. DEI

dat iustis; quâ corporaliter vniuntur,
 tam in Deo, quàm inter se. Ideo addit;
Ego in eis per meam carnem; & tu in me
per Diuinitatem, ut sint consummati in
unum; dum scilicet plenitudo nostræ
 Diuinitatis est in eis etiam corporali-
 ter. Nec magis cera ceræ, aut æs auro
 liquato infusum, aut aqua vino, cibus
 manducanti, venæ sanguini, mem-
 brum capiti, surculus insitus arbori, re-
 gina regi, spiritus corpori, ferro ignis
 vnitur, quàm anima Deo in Eucharistia
 per Gratiam. Singularis Regum ac
 Principum in terra fauor habetur, si cui
 dent habere suum nomen, aut insignia.
 Spiritum suum, corpus suum, dignita-
 tem suam non dant. Pharao, cum dat
 omnia Iosepho, solium regni sibi refer-
 uat. Deus autem iustis non dat modò
 sanctum & terribile nomen suum, sed
 facit, ut filij Dei, ac Dij nominentur, &
 sint, ipsùmque adeò solium regni sui
 obtineant. Nec Apostoli soli, & pauci
 quidam viri sanctitate mirabiles; sed
 omnes omnino, qui sunt in Gratia.

Quia

CONSIDERATIO XVIII. 137

Quia nullum eorum ab hac gloriosa
appellatione excludit: vt S. Anselmus
notauit *l. de simil. c. 66.*

CONSIDERATIO XVIII.

*Gratiam facere dominos omni-
um rerum.*

I. **Q**uomodo non etiam cum illo omnia
nobis donauit? Rom. 8. Si olim
rectè à sapientibus ille habitus
est omnium ditissimus, qui præditus
erat virtute: quoniam, vt Tullius ait,
*nulla possessio, nulla vis auri & argenti, plu-
ris, quam virtus, æstimanda est: multo re-
ctiùs ille ditior omnibus Regibus, ac
Principibus esse dicetur, qui habet Gra-
tiam Dei. Hæc enim est longè maioris
precij & æstimationis, quam sint omnes
res mundi; ipsa etiam virtus, quam an-
tiqui Sapientes nouerunt, vacuam Gra-
tiâ. Is solus diues, ait Clemens Alexan-
drinus pedag. c. 6. qui quæ sunt longè pre-
ciosissima possidet: magni autem precij sunt,
non gemma, non argentum, non vestis, non*